

VOJENSKÉ ROZHLEDY

ROČNÍK IX.

ČÍSLO 5.

Major gen. št. H. ŠTĚPÁNSKÝ:

Význam a účelnost postupných cílů a pásem působnosti.)*

(Dokončení.)

B. Přibližovací pochod.

Pojmí řád zná dva hlavní druhy přibližovacího pochodu, a to proti nepříteli v postavení a proti nepříteli v pohybu.

Přibližovací pochod proti nepříteli, který se zastavil na určité posici, aby se zde zařídil alespoň k přechodné obraně, má za účel, přivést vlastní prostředky na dosah této posice, vejít s ní v dotyk, přesvědčiti se zahajovacím bojem o souvislosti a síle odporu a konečně umístiti svá vojska na výhodné výchozí základně k útoku na čáru hlavního odporu. Tím končí přibližovací pochod a nastává období útoku, o kterém pojednáme později. Předpokladem takového přibližovacího pochodu je, že máme již určité zprávy o činnosti a úmyslech nepřítel, t. j. že se zastavil a kde se přibližně zařizuje.

Takový přibližovací pochod provádí se buď za vojsky, která jsou již v dotyku, anebo bez nich. Je-li jisté, že tato vojska navázala již dotyk s hlavní obrannou posicí nepřítel, pak se stanoviska velitele vyšší jednotky není obvykle třeba stanoviti postupné cíle, neboť čára jimi dosažená jest přibližně výchozí základnou útoku celé jednotky, tedy konečným cílem přibližovacího pochodu. Tento případ je dosti výjimečný, neboť jezdeckto, smíšené přezvědné oddíly a pod., budou obvykle zadrženy již předními strážemi, ne-li dokonce již prvky, posunutými nepřitelem k zdržování a získání času ještě dále vpřed. Tu pak bude účelné zvoliti čáru vlastních zajišťovacích oddílů za 1. postupný cíl, který bude současně výchozí základnou zahajovacího boje předvojových praporů.

Není-li mezi pochoduující vyšší jednotkou a nepřitelem v postavení vůbec žádných přiměřeně silných zajišťovacích jednotek, pak se může její přibližovací pochod provésti beze všech postupných cílů jen tenkrát, může-li její velitel ze získaných zpráv s určitostí souditi, že nepřítel se rozhodl k obraně. Kdyby měl za možné, že nepřítel postoupí se svým jádrem kupředu, pak nastává, pokud jde o postupné cíle, v celku táž situace jako při pochodu proti nepříteli v pohybu.

Vše, co jsme zde uvedli, týkalo se velitele vyšší jednotky a přibližovacího pochodu za dne. Velitelé předvojů, zvláště velitelé předvojových praporů, stanoví si postupné cíle, jen když pro nepřehlednost a neschůdnost terénu je nutno buď měniti pochodovou sestavu nebo obnoviti spojení se sousedy. Vůbec pochod těchto malých jednotek u předvojů i u hlavních vojů bude prováděn obvykle přískoky již se zřetelem na skryt před letectvem. Tyto podružné postupné cíle nepadají však zvláště na váhu. Patří k technice pochodu před ne-

*) První část viz „Vojenské Rozhledy“, ročník 1928, sešit 4, str. 117 a d.

přítelem a povinností všech velitelů je dbáti toho, aby zastávky, jimi způsobené, byly co nejkratší. Přibližovací pochody v noci nepočítají s bojem, sledují zpravidla jen účel skrytí nepříteli pohyb a proto jsou při nich postupné cíle jen řídkou výjimkou.

Pojem „nepřítel v pohybu“ budí v nás dvojí představu: buď se nepřítel pohybuje proti nám, nebo před námi ustupuje. Podle toho nazýváme situaci, která se za našeho přibližovacího pochodu vyvine, buď střetným bojem nebo pronásledováním. Pokud jde o pronásledování, řekli jsme již v předchozí všeobecné stati, že úkol, situace vlastní i nepřítelova nutí pronásledovatele k rychlé a rozhodné akci v nařízených směrech, takže určování postupných cílů zpravidla nebude účelné. Zato se však věci mají zcela jinak, musíme-li počítati se střetným bojem. Tu platí vše, co jsme již dříve řekli o významu a účelnosti postupných cílů, které tedy zde budou pravidlem, jde-li o nepřítele, jenž není o mnoho slabší. Velitel vyšší jednotky, když po úvaze o možnostech nepřítelovy akce stanovil prostory, ve kterých je srážka možná, vyhledá po prostudování terénu podle mapy postupná bojiště, odpovídající možným střetnutím a dovolující při tom rozvinouti co nejlépe své bojové prostředky. Tato bojiště budou cílem postupných posunů hlavních sil jednotky a podle nich budou určeny postupné cíle předvojů tak, aby zajistily rozvinutí jednotky a zjednaly co nejvýhodnější podmínky pro boj. Je na snadě, že velitel vyšle nebo vyslal své jezdecko nebo smíšený přezvědný oddíl napřed, aby vyhledal nepřítele, navázal a udržoval s ním dotyk a zpravoval velitele o situaci. To bude asi vše, co takový smíšený přezvědný oddíl, v přibližné síle jedné eskadrony, čtyř obrněných automobilů a zesílený několika kulomety na autech nebo četou cyklistů nebo motocyklistů, bude moci v pásmu divise, širokém asi 8 km, podniknouti. Domnívati se, že bude moci nad to klásti ještě větší odpor, nebo že by mohl, vyjímaje zvláště velké terenní překážky, nepřítele, také asi jednu divisi silného, zadržeti po dobu, než se přiblíží vlastní pochoduující jednotky, bylo by hazardní. Také si musí velitel uvědomiti, že snad nedostane za přibližovacího pochodu všechna hlášení přezvědného oddílu o činnosti nepřítele tak zavčas, aby teprve podle nich vydával rozkazy pro dosažení cílů, kterých předem neurčil, a aby tyto rozkazy včas pronikly až k předvojovým praporům. Z toho však plyne, že vyslání pouhé kolonné eskadrony nebo i smíšeného přezvědného oddílu nemůže mít za střetného boje ten význam, který polní řád dává v čl. 281 „vojskům, jsoucím již v dotyku“, poněvadž jejich malá síla odporu nikterak nevyklučuje nebezpečí, že velitel divise bude překvapen. Proto nemohu uznati platnost námitek, uvedené v odstavci ad 5 v úvodu této práce. Opakuji-li tedy, že za střetného boje bude stanovení nejnutnějšího počtu účelně volených postupných cílů pro velitele vyšší jednotky pravidlem, zdůrazňuji, že — jak jsem již odůvodnil ve všeobecné stati — tyto cíle nemohou vůbec znamenati zastávku a že žádný z nich nesmí býti zbytečnou ztrátou času.

A co platí pro velitele vyšší jednotky, platí zvýšenou měrou i pro nižší velitele, zvláště předvojů a předvojových praporů. Bylo-li nutné, aby tito velitelé určovali pro své jednotky i v přibližovacím pochodu proti nepříteli v postavení postupné cíle se zřetelem na terén, vynucujícím buď změnu pochodové sestavy nebo obnovení a zajištění spojení, přistupuje ve střetném boji k tomu i nutný zřetel na nepřítele. Je zřejmé, že všechny ty posuny či přískoky nebudou

obsaženy v písemných, předem vydaných rozkazech, nýbrž že budou nařizovány až za pochodu většinou ústně, se zřetelem na okamžitou situaci. Vhodně organisovanou činností průzkumných hlídek a oddílů musí být i zde zamezeny všechny zbytečné zastávky.

C. Útok.

Ve všeobecné stati poukázali jsme na účelnost postupných cílů a zdůraznili jsme jejich nutnost, opírajíce se o potřebu součinnosti všech hlavních zbraní v boji. K tomu přistupuje ještě potřeba znázorniti jasně myšlenku manévru velitele, potřeba, která se sice jeví i v přibližovacím pochodu, která je však zvláště nutnou v boji, tedy v našem případě za útoku. Podle své úlohy a podle úvah o situaci, terénu a event. i povětrnosti sestaví si velitel plán manévru, na př. se zakládá zpravidla na postupném zdolávání nepřítele, není-li tento svojí silou nebo otřesenou morálkou podřadného významu. Postupné zdolávání nepřítele jeví se prakticky v postupném dobývání terénu.

Velitel rozloží tedy svoji operaci na několik postupných fází. Počet těchto fází a tedy i postupných cílů není libovolný a musí být dobře uvážen. Čím větší jednotka, tím méně bude mít fází v daném terénu a při dané vzdálenosti konečného cíle. U vyšší jednotky, na př. u divise, nemůže dobytí každé terenní vlny tvořiti samostatnou fázi, těmi mohou být toliko hlavní části zamýšlené celkové operace, tedy na př. dobytí určitého, zvláště obtížného a pro vývoj celé další akce rozhodujícího pásma, nebo zamýšlené přesunutí těžiště útoku a tím způsobené přeskupení nebo soustředění sil a pod. Ukončení každé takové hlavní fáze znázorní velitel vyšší jednotky cílem, jehož účelem tedy je: získati novou základnu, která by jednak zajistila dosažený úspěch, jednak byla výhodným východiskem pro další fázi útoku. Směrnice velitele armády mohou se týkati operace i několika-denní, jeho rozkazy budou zpravidla určovati denní cíle divisi a samostatných brigád. Tyto denní cíle objeví se v rozkazech divise zpravidla jako konečné cíle, ba někdy stanoví velitel divise i některý bližší cíl za konečný, a to na př. když způsob provedení konečné fáze se zásadně liší od předchozí anebo když tento způsob se nedá předvídati a závisí od toho, jak se situace vyvine za předchozího útoku. Stejně jako velitel divise podle zamýšleného manévru rozložil útok divise až ke konečnému (dennímu) cíli na několik hlavních fází, učiní i velitelé útočících pluků a praporů. Jejich rozkazy budou obvykle vydávány pro každou divisi fázi zvláště a budou obsahovati další vlastní postupné cíle, je-li jich pro manévr pluku nebo praporu třeba. Vidíme tedy, že zásady pro určování postupných cílů jsou stejné, ať jde o armádu nebo o prapor, a že postupných cílů není užíváno snad k vůli nim samým, nýbrž proto, aby tvořily pevné obrysy zamýšlené operace určité jednotky a byly jasným obrazem vůle velitelovy pro ty, kteří onu operaci mají provést.

Pokud jde o ztrátu času, zdůraznili jsme již ve všeobecné stati, že zastávky na postupných cílech mohou, ale nemusí být. I tyto zastávky jsou buď součástí plánu manévru, nebo důsledkem nutnosti zaříditi alespoň nouzově novou základnu dříve, než se vyrazí k dalšímu útoku. Určení postupných cílů neklade na pohotovost velení a spolehlivost promyšlené a rychlé spojovací služby žádných vyšších požadavků. Spíše naopak bych řekl, že by tyto požadavky neobyčejně vzrostly, kdyby postupné cíle nebyly stanoveny.

Jako přibližovací pochod, tak i útok může být veden buď proti

nepříteli v postavení nebo proti nepříteli v pohybu. Pokud jde o první případ, pomýšleli jsme v naší práci na útok proti nepříteli, který se zařizuje k obraně teprve několik dní, neboť je jisto, že čím jsou obranná zařízení důkladnější, tím přesnější a podrobnější musí být opatření a rozkazy útočníka, tím nezbytnější jeví se tedy i potřeba stanovení postupných cílů. Útok na nepřítele v pohybu může znamenati buď střetný boj, pochoduje-li nepřítel proti nám anebo využití úspěchu, útočíme-li na nepřítele, který byl již předchozí operací zatlačen nebo prorazen. Útok na nepřítele v pohybu vyznačuje se obvykle nedostatkem přesnějších zpráv o nepříteli a rychle a stále se měnící situací. Klade tedy na předvídatost, pohotovost, rychlost usudku i rozhodnutí velitele značnější požadavky. Z obou protivníků bude ve výhodě ten, kdo se dříve ustanoví na myšlenku manévru a kdo tedy rychleji a účelněji nasadí své bojové prostředky. V nedostatku přesnějších zpráv o živých silách nepřítele nabývá terén zvýšeného významu, neboť ovládnutím terénu ovládám i snadněji nepřítele a mohu mu vnutiti svou vůli. Útok ve střetném boji vyvinul se z přibližovacího pochodu, jehož postupné cíle se mohou nyní hoditi i pro útok, což značně usnadní všeobecnou informaci a nasazení útoku. Vyžaduje-li však velitelův útočný manévr změnu cílů, pak nedovolí rychlost, kterou operace vyžaduje, ani nejistota měnící se situace, aby bylo udáváno několik postupných cílů. Tu bude na místě určit jen první postupný cíl a stanovit další až za útoku. Z toho plyne, že ve střetném boji má sice postupné a promyšlené ovládnutí terénu zvýšený význam, že však zpravidla nebude možné stanovit již s počátku všechny postupné cíle předem.

Obraťme se nyní k činěným námitkám o výhodnosti postupných cílů za útoku. Polní řád správně žádá, aby jednotky po dobytí jednoho cíle pokračovaly co nejrychleji v útoku na příští cíl, aniž by se staraly o vyřízení. Vezmeme-li opět za příklad útok divise, pak se toto ustanovení týká v první řadě postupných cílů, které si zvolily útočící pluky a prapory samy. Podmínečně týká se to i postupných cílů divise, jejíž velitel při tvoření své myšlenky manévru vezme na toto ustanovení náležitý zřetel; délka zastávky vyplývá však z myšlenky manévru, bude podle okolností různá, vždy však co nejkratší. Ostatně výraz „co nejrychleji“ neznamená nikterak „ihned“ nebo „bez zastávky vůbec“. Takovému výkladu odporuje čl. 320 polního řádu, který mluví o vystřídání nebo překročení jednotek, čímž přece vždy nastane určitá zastávka. Určování postupných cílů není tedy v rozporu s ustanovením polního řádu o rychlém pokračování v útoku. Žádáme rychlost, ne však zbrklost. Jednotky, které postupují překotně a neuspořádaně k dalšímu útoku, dokud nepřítel není ještě v základech otřesen, mohou způsobiti, že budou odrazeny rychleji než postoupily a že tím bude ohrožen nejen jejich úspěch, ale i sousedních jednotek. Doklady této válečné zkušenosti jsou častější než výjimečně opačné, náhodné případy. Ani poslední námitku, že je zbytečné určovati předem postupné cíle, poněvadž se jich v boji obvykle stejně nedosáhne tak, jak bylo předvídáno, a že velitel je nucen přizpůsobiti svůj plán situaci a podle toho měniti i úkoly, cíle, směry a p. svých jednotek, nemůžeme uznati v její plné platnosti. Je správné, že velitel bude někdy nucen při způsobu svého plánu manévru vývoji situace. To však neznamená, že by jej musel měniti v jeho základech. To může býti jen výjimkou, jinak by to dokazovalo, že podléhá vůli protivníka a nedovede uplatniti vůli svoji. Zpravidla zachová tedy velitel základní rámec své

myšlenky manévru a přizpůsobí jej situaci zasazením záloh a především akcí dělostřelectva tak, aby podpořil a zajistil provedení své vůle, t. j. své myšlenky manévru. Změna úkolů atd. zpravidla se nebude moci týkat jednotek již zasazených. Polní řád praví o tom v čl. 333: „Během boje je nesnadno ukládati velitelům útočných skupin nový úkol neb i jen pozměňovati jejich úkol prvotní. Velitel divise může zasáhnouti do činnosti těchto skupin jen potud, pokud mají ještě nezasazené jednotky.“ Vidíme tedy, že vůbec nejde o změnu úkolů, cílů a p., nýbrž o nové úkoly, cíle atd., dané se zřetelem na situaci zálohám útočných skupin a především zálohám a dělostřelectvu divise. Zmíněná námitka nemůže nás tedy přesvědčiti o zásadní nevhodnosti stanovení postupných cílů v útoku vůbec. Pokud pak jde zvláště o útok ve střetném boji, doporučili jsme výše v příslušném odstavci, aby v zájmu rychlého nasazení spojených prostředků k útoku byl v prvním rozkaze stanoven toliko první postupný cíl.

Zbývá tedy ještě obrátiti se k otázce, jak by si protivníci postupných cílů představovali příslušný odstavec rozkazu na př. velitele divise, když bychom přijali jejich náhled o zbytečnosti postupných cílů. Jsou zde v celku možné jen tyto dva způsoby:

a) velitel si sestaví sice plán manévru pro celý útok až po konečný cíl, v rozkaze však vyjádří svou myšlenku jen pro dobytí prvního cíle;

b) velitel si sestaví sice postupný plán manévru, do rozkazu však dá jen konečné cíle svých podřízených jednotek.

Že první způsob bude někdy možno voliti, o tom jsme se již zmínili, na příklad při útoku ve střetném boji nebo když tlak času dovolí vydati jen krátký rozkaz. Jinak však, zvláště při útoku na nepřítele v postavení, byla by asi velice často způsobena zbytečná a značná ztráta času, poněvadž pro každý další cíl bylo by třeba vydávati nový rozkaz, který by byl poměrně dosti dlouhý, neboť by se nemohl spokojiti jen určením nového cíle, ale musil by vyjádřiti i myšlenku manévru velitele a její provedení pro tuto novou fázi. Takový rozkaz by potřeboval značného času, než by pronikl od divise až k praporům a rotám prvního sledu. Proto nemůžeme tento způsob doporučiti jako pravidlo.

Druhý způsob je sice velice pohodlný a stručný, po mém soudu však nepřijatelný při operacích proti přibližně rovnocennému protivníkovi. Znamená decentralisaci velení v situaci, kdy toho nebylo třeba, přenechává jednotlivým podřízeným volbu postupných cílů, které se určitě nedají uvést v soulad, ztěžuje veliteli řídit celou akci, značně znesnadňuje součinnost hlavních zbraní, ohrožuje jedním slovem jednotnost celkové akce.

Po všech těchto úvahách přicházím tudíž k závěru, že obvyčejně bude nejen účelné, ale i nutné stanovit v rozkaze pro útok ty postupné cíle, které znázorňují hlavní fáze velitelské myšlenky manévru, tedy tak, jak to míní duch našeho polního řádu. To ovšem nevylučuje, že v určitých situacích, jako je útok proti nepříteli značně podřadnému buď počtem nebo morálkou, útok na blízký, omezený cíl a při pronásledování bude úkol a situace vyžadovati, aby se velitelé vyšších jednotek omezili na stanovení konečného cíle. To jsou však výjimky, které potvrzují pravidlo.

II. Pásmo působnosti.

Namítá se, že určování pásem působnosti ať v přibližovacím pochodu nebo při útoku není zvláště u nižších jednotek plně odů-

vodněné, poněvadž prý musí úplně stačiti, zná-li jednotka svůj cíl a svůj směr.

Pokud jde o hodnocení pásma a směru, rád přiznávám, že určení směru je za všech okolností důležitější než stanovení pásma působnosti. V situacích, které tlačí na rychlé vydání rozkazu, kdy tedy vynecháme v rozkazu vše, co je sice užitečné, ale není naprosto nezbytné, nebudeme se jistě zdržovati obsáhlým určováním hranic pásem působnosti mezi jednotlivými podřízenými jednotkami a omezíme se na to hlavní, t. j. na jejich cíle a směry. Když však čas tolik netlačí, nemáme právo vynechati v rozkaze něco, co může býti pro zdar akce užitečným. V tomto smyslu pojímám příslušná ustanovení polního řádu a cvičebního řádu pro pěší vojsko a chci alespoň stručně ukázati na jejich odůvodněnost.

Kromě sestavy, všeobecných směrů a postupných cílů je stanovení pásem působnosti jedním z výhodných prostředků, jak vyjádřiti jasně a přesně úmysl, t. j. velitelovu myšlenku manévru. Cílem vyjádří velitel, jaké úsilí vyžaduje od určité jednotky do hloubky, pásmem naznačí její úsilí ve směru do šířky. Přesným vymezením těchto pásem chce zvláště při úzkých frontách zabrániti možnému stísnění nebo nebezpečnému pomíchání sousedících jednotek, při širokých frontách pak chce zaručiti, že daný prostor bude alespoň v nezbytné míře ovládnut, že nevzniknou prostory, o které se nikdo nestará proto, poněvadž každá z jednotek soustředila celé své úsilí na místě, kde provádí svůj hlavní nápor. Tak jako postupné cíle jsou tedy i pásma působnosti výsledkem velitelovy myšlenky manévru a ne obráceně.

Za přibližovacího pochodu nepůjdou jednotky vždy rozčleněny. Naopak, podle situace činnosti nepřítele (zvláště letectva), terénu, komunikačních a povětrnostních poměrů, použijí, pokud jen to bude možné, cest a budou tedy pochodovati spíše sevřeně, dodržujíce jen všeobecný směr. Při nedostatku cest se může lehce státi, že si budou sousední jednotky značně překážeti, poněvadž budou obě chtítí použití téže komunikace. Z válečných dějin i ze zkušeností světové války bylo by snadné uvést mnoho příkladů, že došlo k nemilým situacím, ohrožujícím včasné a úspěšné provedení pochodů, způsobujícím zbytečnou únavu vojskům a podlamujícím jejich důvěru ve velení proto, že bylo opomenuto přesné vymezení pásma působnosti pochoduujících jednotek. Je-li naproti tomu dostatek komunikací a šířka fronty — což bude u nás pravidlem — poměrně značná, je pravděpodobné, že pozornost jednotek za přibližovacího pochodu se soustředí jen na prostor, ležící v blízkosti jejich pochodových os. Neudáme-li tedy hranice jejich pásem působnosti, musíme se obávat, že daný prostor nebude prozkoumán tak, jak by bylo zapotřebí.

Podobně je tomu i za útoku. Šířka fronty se obvykle zúžuje, mohou nastati spory o příhodné komunikace, skryté příchody, kryty, pozorovatelný atd., pomíchání jednotek, desorganizace útočné sestavy a nepořádek jsou na úkor hladkému provedení útoku. I když je dosti prostoru, vyžaduje systematické ovládání celého terénu, aby byl rozdělen na pásma, poněvadž je jinak nebezpečí, že nepřítel bude vázán jen v těch poměrně úzkých pruzích, v nichž útočící jednotky vyvinují hlavní úsilí. To má za následek při útoku na nepřítele v postavení volnost akce nepoutaných nepřítelových sil, ve střetném boji prosakování nepřátelských jednotek. Čím obtíž-

nější je útok, tím je potřeba přesného určení pásem působnosti tedy naléhavější.

Účelem stanovení pásem působnosti jak v přibližovacím pochodu, tak i za útoku proto je:

vyjádřiti jasně velitelovu myšlenku manévru,
zajistiti zamýšlené ovládnutí daného prostoru v celé jeho šířce,
zabrániti pomíchání svazů, nepořádku a možným sporům sousedících jednotek,

roztržiditi komunikace se zřetelem na pohyb jednotek, na jejich zásobování a odsuny a

rozdělití pozorovatelný, kryty a p.

Potřeba stanovití pásma působnosti není ovšem u všech jednotek stejně naléhavá. Soudím, že je nutné vymeziti pásma pro vyšší jednotky, t. j. až po pěší brigádu v to. Hranice pásem (oblastí) budou udány podle mapy 1:200.000 pro armády a podle mapy 1:75.000 pro divise a brigády. Pro pluky bude vymezení pásem působnosti vždy výhodné. Bude jich proto použito vždy, když to bude možné, vymezení určí se zpravidla také podle mapy. Pro prapory bude toto opatření také účelné, vymezení bude ovšem mít praktický užitek jen tehdy, je-li terén dosti výrazný, aby udané hranice mohly býti snadno nalezeny. Není-li proto vymezení pásem prakticky dobře možné (bezvýrazný terén, noc, mlha atd.) postačí, udá-li se praporu jeho výchozí základna, cíl a směr, jakož i cíle a směry sousedních jednotek. Pro roty se pásma působnosti zpravidla neudávají (P-I-1, čl. 699), nýbrž jen cíle a směry jejich i sousedních rot. Ve výjimečných případech, tedy na frontách příliš širokých anebo příliš úzkých, může však býti stanovení hranic i zde na místě, pakliže to výraznost terénu usnadní.

Závěrem bych tedy řekl, že všeobecně jest účelnost stanovení pásem působnosti nesporná a že se proto tohoto prostředku užije vždy, dovoluje-li to čas a poměry. Ostatně se to ve většině případů stane i bez výslovného určení hranic. Každý velitel je povinen postarati se, aby zajistil taktické spojení mezi svými podřízenými jednotkami zvláštními styčnými oddíly vždy, když spojení nemůže býti spolehlivě zaručeno palbou a zrakem i bez zmíněných oddílů. Těmto oddílům je nutno určití osu pohybu a tou jsou pak dány hranice pásem působnosti. Je proto lépe stanovití tyto hranice hned na počátku rozkazu, kdy slouží k snadnějšímu pochopení myšlenky manévru, než uváděti je až na konec pod titulem osy pohybu nebo směru útoku styčných oddílů. Délka rozkazu a čas, který je nutný, aby se rozkaz napsal a přečetl, zůstane stejný.

Generál Jan NETIK a plukovník Vasil KIREJ:

Udávání cílů na mapách speciálních a návrh na jejich síťování.

I. Úvod.

Jednou z nejtěžších úloh v moderním boji je označování cíle podřízeným, představeným a spolupracovníkům, kteří jsou vzdáleni od nás na několik kilometrů.

Na rozřešení této otázky závisí více než na polovinu spolehlivost a rychlost spojení mezi pěchotou, dělostřelectvem, letectvem, jezdecktvem a různými velitelskými. V moderní válce je nejlepší způsob